

Sygn. akt II K 889/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska-Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2020 roku

sprawy Z. P. syna W. i M. z domu B.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 3 maja 2020 roku w miejscowości S., rejonu (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wdychanym powietrzu I badanie 0,83 mg/l, II badanie 0,85 mg/l, III badanie 0,86 mg/l, IV badanie 0,87 mg/l, będąc w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo wyrokiem Sądu Rejonowego w N. , sygnatura akt (...) oraz nie stosując się do decyzji nr (...). (...) (...) wydanej przez Starostę (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i § 4 kk i art. 180a kk w zw. art. 11 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego Z. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178 a § 4 k.k. w zw. art. 34 § 1 a pkt 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37 a k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu Z. P. karę roku ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym

II. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego Z. P. w okresie odbywania kary ograniczenia wolności powstrzymania się od nadużywania alkoholu;

III. na podstawie art. 42 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego Z. P. środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

IV. na podstawie art. 43 a § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego Z. P. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego Z. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 889/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	Z. P.	3 maja 2020 roku w miejscowości S., rejonu (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wdychanym powietrzu I badanie 0,83 mg/l, II badanie 0,85 mg/l, III badanie 0,86 mg/l, IV badanie 0,87 mg/l, będąc w okresie	

		obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo wyrokiem Sądu Rejonowego w (...), sygnatura akt (...) oraz nie stosując się do decyzji nr (...) (...).(…) wydanej przez Starostę (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
3 maja 2020 roku funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w N. T. R. i D. B. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na trasie N.- P.. Około godziny 15:00 funkcjonariusze w okolicach starosądeckiego ronda dostrzegli samochód osobowy marki O (...), poruszający się bez przedniej i tylnej tablicy rejestracyjnej. Z uwagi na powyższe wykroczenie drogowe funkcjonariusze postanowili dokonać kontroli drogowej i zatrzymali pojazd na ulicy (...) w S..	Notatka urzędowa k. 1. Zeznania świadka T. R. 40 Wyjaśnienia oskarżonego Z. P. k. 39,		
W trakcie przedmiotowej kontroli funkcjonariusze policji ujawnili, iż kierującym rzeczonym pojazdem jest Z. P. syn W. i M. z domu P.. Z uwagi na wyczuwalną	Zeznania świadka T. R. 40 Wyjaśnienia oskarżonego Z. P. k. 39, Notatka urzędowa k. 1.		

<p>woń alkoholu policjanci poddali zatrzymanego badaniu trzeźwości. Przedmiotowe badanie wykonano urządzeniem A.. Wynik pierwszego badania przeprowadzonego o godzinie 15:05 to 0,83 mg/l, wynik drugiego badania przeprowadzonego o godzinie 15:21 to 0,85 mg/l. Następnie przeprowadzono badanie urządzeniem Alkometr 2.0. Pierwsze tym badanie tym probierzem wykonane o godzinie 15:22 wykazało 0,86 mg/l, a drugie badanie przeprowadzone w odstępie 3 minut 0,87 mg/l.</p>	<p>Protokół badania stanu trzeźwości k. 3</p>		
<p>Urządzenie Alkometr 2.0 w chwili wykonywania przedmiotowego badania posiadało ważne świadectwo wzorcowania.</p>	<p>Świadectwo wzorcowania k.4</p>		
<p>Z. P. będąc rozpytywany przez funkcjonariuszy policji przyznał, iż tego dnia spożywał on alkohol w postaci piwa. Następnie funkcjonariusze policji ujawnili, iż Z. P. cofnięto uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych.</p>	<p>Zeznania świadka T. R. k. 40 Notatka urzędowa k. 1</p>		
<p>Rejonowy w N. w sprawie (...) wyrokiem z dnia 18 grudnia 2018 roku uznał Z. P. za winnego tego, że 9 lipca 2018 roku około godziny 19:15 w miejscowości M. rejonu (...) będąc w</p>	<p>Wyrok Sądu Rejonowego w (...) w sprawie (...) k. 10 Protokół rozprawy w sprawie (...) – wiedza powzięta z urzędu</p>		

<p>stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu 0,7 mg kierował samochodem marki P. w ruchu lądowym i za ten czyn oskarżonemu wymierzono 100 stawek dziennych grzywny. W punkcie II tego orzeczenia Z. P. wymierzono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Następnie na poczet tego zakazu zaliczono Z. P. okres zatrzymania prawa jazdy. Tym samym przedmiotowy zakaz prowadzenia pojazdów obowiązywać miał do 9 lipca 2021 roku.</p>			
<p>Z uwagi na wydanie powyższego wyroku Sądu Rejonowego w (...) Starosta (...) w dniu 19 lutego 2019 roku wydał decyzje w przedmiocie cofnięcia oskarżonemu uprawnienia do prowadzenia pojazdów kategorii B. Decyzji tej nadano rygor natychmiastowej wykonalności. Przedmiotowa decyzja została odebrana przez żonę Z. P. tj. T. P. w dniu 26 lutego 2020 roku.</p>	<p>Decyzja Starosty (...) k. 18 Potwierdzenie odbioru decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami k. 19</p>		
<p>Oskarżony Z. P. ma 40 lat. Oskarżony jest osobą żonatą, jego żona T. P. jest osobą bezrobotną. Z. P. ma na utrzymaniu syna w wieku 11 lat Oskarżony posiada</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego Z. P. w zakresie danych osobopoznawczych k. 25, 39</p>		

<p>wykształcenie wyższe o kierunku rachunkowość. W chwili obecnej oskarżony Z. P. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) – zajmującą się szeroko pojętym kamieniarstwem. Z tego tytułu Z. P. osiąga miesięczne dochody w wysokości około 4000 złotych. Oskarżony jest współwłaścicielem domu jednorodzinnego położonego w S. położonego na działce o powierzchni 1 hektara. Z. P. jest także właścicielem samochodu osobowego marki o. o wartości 12000 złotych oraz samochodu dostawczego marki V. o wartości 7000 złotych. Z innych cenniejszych ruchomości oskarżony jest właścicielem telewizora o wartości 1500 złotych oraz telefonu komórkowego o wartości 300 złotych. Oskarżony Z. P. nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Poza jazdą w stanie nietrzeźwości w systemie ewidencji kierowców brak jest wskazań innych naruszeń przepisów ruchu drogowego. Oskarżony jest osobą karaną za przestępstwo opisane powyżej.</p>	<p>Wyrok Sądu Rejonowego w (...) w sprawie (...) k. 10</p> <p>Karta karna k. 28a -28b</p> <p>Notatka o podejrzanym k. 23</p> <p>Zaświadczenie Starosty (...) k. 21-22</p>		
<p><i>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i></p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,</p>	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
<i>o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego Z. P.	Oskarżony Z. P. zarówno w postępowaniu przygotawczym jak i w toku rozprawy głównej konsekwentnie przyznawał się do zarzucanego czynu, nie negując żadnych ustaleń organów procesowych. Jednocześnie w toku dochodzenia Z. P. odmówił składania wyjaśnień, poprzestając jedynie na przyznaniu się do winy. Natomiast w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji oskarżony przyznał się do zarzutu przedstawionego w akcie oskarżenia i złożył krótkie wyjaśnienia. W przedmiotowych wyjaśnieniach Z. P. przyznał, iż inkryminowanego dnia spożywał on alkohol w postaci piwa. Nadto oskarżony podał, iż	

przedmiotowe piwo spożył z uwagi na ból głowy, wywołany spożyciem alkoholu dnia poprzedniego.

Jednocześnie oskarżony stwierdził, iż nie zdawał on sobie sprawy z faktu znajdowania się w inkryminowanym czasie pod wpływem alkoholu. Co więcej oskarżony przyznał, iż poruszał się samochodem po drodze publicznej ze swojego miejsca zamieszkania na plebanie księdza, gdzie miał rozmawiać na temat wykonania jakiś prac budowlanych. Jednocześnie oskarżony zaznaczył, iż miał świadomość spożycia alkoholu oraz obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, niemniej swoją decyzję o wejściu za kierownicę oskarżony tłumaczył, iż nikt w domu nie mógł go odwiedzić. Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne w zakresie jakim dotyczyły realizacji przez Z. P. znamion przedmiotowych zarzucanego mu występkę. W tej kwestii należy jedynie wskazać, iż wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są spójne z relacją przekazaną przez T. R., czy danymi widniejącymi w notatce urzędowej sporządzonej na krótko po zdarzeniu. Nadto godzi się zauważyć, iż przedmiotowe depozycje

pokrywają się także z rezultatem nieformalnego rozpytania Z. P., który w toku badania stanu trzeźwości przyznał funkcjonariuszom, iż spożywał tego dnia alkohol. Posłużenie się tego rodzaju rozpytaniem w świetle dorobku doktryny i judykatury (przez funkcjonariuszy nie prowadzących rzeczonoego dochodzenia) nie prowadzi do obejścia art. 174 k.p.k. W związku z powyższym brak było podstaw do uznania przedmiotowych wyjaśnień w zakresie realizacji przez oskarżonego znamion przedmiotowych występku z art. 178 a § 4 k.k. za niewiarygodne, ergo dowód ten posłużył Sądowi do poczynienia ustaleń faktycznych. Jedynie na marginesie warto zwrócić uwagę, iż jako sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego należy uznać tłumaczenia oskarżonego motywów, dla których podjął on decyzje o wejściu za kierownicę, zważywszy oskarżony czynu tego dopuścił się 3 maja, a więc w święto kościelne i zarazem dzień wolny od pracy. Sprzeczne także z zasadami doświadczenia życiowego i elementarnymi zasadami logiki jest także stwierdzenie oskarżonego jakoby mając prawie 2 promile alkoholu we krwi miał nie zdawać

		<p>sobie sprawy ze stanu nietrzeźwości, zwłaszcza, że inkryminowanego dnia miał także spożywać alkohol. Zresztą tłumaczenia te są tym bardziej wątpliwe, wobec chwile później wypowiedzianych przez oskarżonego słów, że nie miał kto go wtedy na to spotkanie zawieźć.</p>	
	<p>Brak było natomiast jakichkolwiek podstaw do podważenia depozycji złożonych w toku rozprawy głównej przez świadka T. R.. Świadek ten w sposób jasny i logiczny opisał przebieg całego zdarzenia, w tym miejsce prowadzenia przez oskarżonego pojazdu mechanicznego, sposób jazdy Z. P., powody dla których funkcjonariusze podjęli interwencje, a także faktycznego przyznania się Z. P. do prowadzenia samochodu osobowego w stanie nietrzeźwości. Przedmiotowe zeznania pozbawione są jakichkolwiek zewnętrznych lub wewnętrznych sprzeczności. Nadto sam oskarżony nie kwestionował żadnych słów świadka, i odmówił zadawania pytań świadkowi, wskazując iż jego wina nie ulega wątpliwości. W przedmiotowej sprawie nie zmaterializowały się także żadne powody</p>		

osłabiające zaufanie Sądu do bezstronności T. R., który przecież jest funkcjonariuszem publicznym, który z przedmiotowym zdarzeniem zetknął się na skutek realizowania własnych obowiązków służbowych. Co więcej zeznania tego świadka są koherentne z opisem mechanizmu zdarzenia, zawartym w wyjaśnieniach oskarżonego, który nie kwestionował poruszania się drogą publiczną czy wyników badania zawartości alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu. Stąd też Sąd ustalając stan faktyczny w tej sprawie posłużył się zeznaniami świadka T. R..

Sąd uznał także za wiarygodne i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych dowody z dokumentów wskazanych do przeprowadzenia w toku rozprawy głównej tj. protokołu badania trzeźwości, świadectwa wzorcowania, karty karnej, informacji z ewidencji kierowców czy danych osobopoznawczych dotyczących oskarżonego oraz odpisów prawomocnego wyroku skazującego oskarżonego za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. czy decyzji o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych i potwierdzenia jej odbioru

	<p>przez żonę oskarżonego. W tym zakresie należało zwrócić uwagę , iż dokumenty te zostały sporządzone we właściwej formie przez osoby do tego kompetentne, oraz co szczególnie istotne żadna ze stron tego postępowania w żaden sposób nie kwestionowała zawartych w nich danych. Stąd też Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne posłużył się dowodami z wymienionych wyżej dokumentów.</p>		
<p><i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p><i>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</i></p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		Z. P.

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>Z. P. został oskarżony o to, że w dniu 3 maja 2020 roku w miejscowości S., rejonu (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu I badanie 0,83 mg/l, II badanie 0,85 mg/l, III badanie 0,86 mg/l, IV badanie 0,87 mg/l, będąc w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo wyrokiem Sądu Rejonowego w (...), sygnatura akt (...) oraz nie stosując się do decyzji nr (...). (...)(...) wydanej przez Starostę (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 i § 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 178 a § 4 k.k. jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione</p>	

w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Omawiając podstawy odpowiedzialności prawno karnej Z. P., warto zwrócić uwagę na niejednorodny charakter normatywny tego przepisu. W zależności od realizacji przez sprawcę jednego z alternatywnie określonych stanów faktycznych przepis ten stanowi typ kwalifikowany występku stypizowanego w art. 178a § 1 k.k.- w przypadku prowadzenia w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, bądź też okolicznością wpływającą na wymiar kary – w przypadku realizacji znamion typu podstawowego przez sprawcę będącego uprzednio karanego za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Nie budzi więc żadnych wątpliwości, iż dla możliwości realizacji tego występku konieczne jest procesowe wykazanie, iż sprawca wypełnił wszystkie znamiona przedmiotowe i podmiotowe typu podstawowego z art. 178a

§ 1 k.k. Odnosząc się do tej kwestii należy wskazać, iż w przepisie tym penalizowane jest prowadzenie w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Zbytecznym byłoby przekonywanie, iż samochód osobowy stanowi desygnat pojęcia pojazd mechaniczny, czy też stwierdzenie, iż droga krajowa jest desygnatem pojęcia ruch lądowy. Należy także zaznaczyć, iż bez wątplenia nadawanie kierunku jazdy przy włączonym silniku samochodu należy uznać za jego prowadzenie. Natomiast sam stan nietrzeźwości posiada swoją definicję legalną w art. 115 § 16 k.k. i w przypadku wydychanego powietrza z takim stanem mamy do czynienia w sytuacji gdy owo stężenie przekracza poziom 0,25 mg/l lub prowadzi do takiego stanu. Oczywiście z uwagi na brak klauzuli nieumyślności występku tego można dopuścić się tylko i wyłącznie umyślnie, w obu formach przewidzianych w art. 9 § 2 k.k.

Przenosząc powyższe stwierdzenia na grunt niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości Sądu, iż zachowanie Z. P. wyczerpało wszystkie znamiona typu podstawowego określonego w art.

178a § 1 k.k. Przede wszystkim poruszał się on drogą publiczną samochodem osobowym, a wyniki badania trzeźwości, potwierdziły, iż znajdował się on w stanie nietrzeźwości. Jednocześnie Sąd Rejonowy zważył, iż oskarżony musiał mieć co najmniej świadomość możliwości prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. Na okoliczność tę wpływa nie tylko bardzo wysokie stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, lecz także jego depozycje odnośnie spożywania tego dnia alkoholu połączone ze spożywaniem znacznej ilości tejże substancji dnia poprzedniego. To wszystko wskazuje, iż oskarżony musiał zdawać sobie sprawę z faktu, iż znajduje się on w stanie nieuprawniającym go do poruszenia się pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym. Tym samym Sąd Rejonowy stwierdził, iż zachowanie oskarżonego było umyślne, co pozwalało na skompletowanie znamion typu podstawowego.

Wobec powyższych ustaleń należy odnieść się do okoliczności zwiększających stopień społecznej szkodliwości statuujących typ kwalifikowany. W przedmiotowej sprawie w świetle skargi oskarżyciela

ową okolicznością
statuującą typ
kwalifikowany miał być
fakt, iż owego czynu Z.
P. dopuścił się w okresie
obowiązywania zakazu
prowadzenia wszelkich
pojazdów mechanicznych.
Analizując akta
przedmiotowej sprawy nie
budzi żadnych wątpliwości
fakt, iż rzeczywiście
inkryminowanego dnia
wobec oskarżonego Z.
P. obowiązywał środek
karny w postaci zakazu
prowadzenia wszelkich
pojazdów mechanicznych.
Co więcej zakaz ten
miał obowiązywać do
lipca 2021 roku.
E. spełnione zostały
znamiona przedmiotowe
tego występku.
Jednocześnie bezsporne
jest, iż Z. P. zdawał sobie
sprawę z obowiązywania
tego zakazu, co implikuje
przyjęcie, iż zachowania
tego dopuścił się w sposób
umyślny.

W związku z powyższym
Sąd Rejonowy zważył, iż
Z. P. swoim zachowaniem
wypełnił znamiona czynu
zabronionego określonego
w art. 178a § 4
k.k. Jednocześnie w
ocenie Sądu Rejonowego
niewłaściwe jest
kwalifikowanie tego
rodzaju zachowania jako
występku z art. 178a § 1
i 4 k.k. w zw. z art. 11
§ 2 k.k. W tym zakresie
warto zauważyć, iż poprzez
odesłanie zawarte w
§ 4 do wszystkich
znamion określonych

w typie podstawowym brak jest konieczności uwzględniania w kwalifikacji prawnej § 1. Tego rodzaju stanowisko nie budzi przecież wątpliwości, chociażby przy przestępstwie z art. 177 k.k., gdzie nie spotyka się kwalifikacji jak np. 177 § 1 i 2 k.k. Należy też dostrzec, iż niedopuszczalny jest kumulatywny zbieg tych przepisów na co wskazywało by użycie spójnika „i” gdyż byłoby to sprzeczne z regułami wyłączenia wielości ocen w prawie karnym, a konkretnie regułą specjalności, zgodnie z którą brak jest możliwości aby jedno zachowanie sprawcy stanowiło zarazem czyn zabroniony typu podstawowego i kwalifikowanego.

Jednocześnie warto zauważyć, iż w ocenie oskarżyciela publicznego owo zachowania Z. P. realizowało zarazem znamiona występku z art. 180 a k.k. polegającego na niestosowaniu się sprawcy do decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Sąd Rejonowy oczywiście dostrzegł, iż wobec Z. P. została wydana prawomocna decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B, a Z. P. o obowiązywaniu tejże decyzji wiedział.

Niemniej jednak w ocenie Sądu Rejonowego również w tym przypadku kiedy to podstawą decyzji administracyjnej jest sądowy zakaz prowadzenia pojazdu, zachodzi brak możliwości przyjęcia, iż powyższe przepisy pozostają w zbiegu kumulatywnym. Inaczej należy rozważyć sytuacje, kiedy sprawcy już wcześniej z innego powodu cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami, wtedy to może wchodzić w grę przyjęcie zbiegu kumulatywnego. W świetle nie budzącego wątpliwości orzecznictwa Sądu Najwyższego przesądzone już zostało, iż przepis art. 244 k.k. pozostaje w zbiegu pozornym z przepisem art. 178 § 4 k.k. polegającym na niestosowaniu się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż wydanie decyzji w przedmiocie cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami jest czynnością wtórną wobec orzeczenia sądu o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Innymi słowy organ administracji publicznej – właściwy miejscowo starosta mając wiedzę o istnieniu prawomocnego orzeczenia w przedmiocie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest zobligowany do

wydania decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Warto zwrócić uwagę, iż w doktrynie prawa karnego wskazuje się, iż właśnie z tego powodu nie zachodzi kumulatywny zbieg pomiędzy przepisami art. 244 k.k. i art. 180a k.k. Tego rodzaju stwierdzenia zostały zawarte chociażby w komentarzu pod redakcją W. W. do art. 180a k.k. czy szeregu orzeczeń sądów powszechnych.

Jednocześnie w przypadku przestępstwa z art. 178 § 4 k.k. całość zachowania sprawcy jest ujęta w znamionach statuujących okoliczność zwiększającą stopień społecznej szkodliwości typu kwalifikowanego. Warto bowiem zauważyć, iż nie ma możliwości aby sprawca, który prowadzi pojazd nie stosując się do zakazu prowadzenia pojazdu, nie miał jednocześnie cofniętych uprawnień, a nawet gdyby z uwagi na opieszałość urzędniczą tego rodzaju decyzja nie została wydana to i tak brak jest naruszenia dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji. Warto bowiem zważyć na cel jaki leżał u podstaw wprowadzenia do kodeksu karnego art. 180a k.k. Celem tego przepisu nie było bowiem penalizowania zachowania polegającego

na niestosowaniu się do zakazu prowadzenia pojazdów, byłoby to bowiem powielenie normy sankcjonującej określonej w obowiązująco poprzednio art. 244 k.k., lecz sankcjonowanie braku posłuchu dla normy sankcjonowanej wynikającej z innego rodzaju decyzji o cofnięciu uprawnień : jak np. względy zdrowotne czy też przekroczenie limitu punktów karnych..

W związku z powyższym Sąd Rejonowy zważył, iż zakwalifikowanie zachowania Z. P. jako czynu zabronionego z art. 178a § 4 k.k. jest wystarczające dla oddania całości kryminalno politycznej zawartości tego czynu.

Jednocześnie stwierdzenie, iż Z. P. wypełnił znamiona czynu zagrożonego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia implikowało konieczność rozważenia kolejnych elementów struktury przestępstwa tj. kwestii społecznej szkodliwości tego czynu i zawinienia oskarżonego.

Zgodnie z treścią art. 1 § 2 k.k. nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma. Kwantyfikatory stopnia społecznej szkodliwości zostały

wskazane przez ustawodawcę w sposób enumeratywny w art. 115 § 2 k.k. Zgodnie z tym przepisem przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Przenosząc te wyznaczniki na grunt niniejszej sprawy należało wskazać, iż czyn oskarżonego Z. P. był społecznie szkodliwy w sposób średni, a więc w stopniu znacznie wyższym od znikomego. W tej kwestii należy odwołać się do następujących okoliczności czynu przypisanego oskarżonemu. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, iż oskarżony poruszał się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu 0,85 mg/l. Wartość ta ponad 3 krotnie przekracza swoisty wymiar kontrawencjonalizacyjny tj. 0,25 mg/l/ E. stopień niebezpieczeństwa dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji był z

pewnością wielokrotnie wyższy niż w sytuacji kiedy oskarżony byłby w stanie na granicy pomiędzy przestępstwem, a wykroczenie. Nie bez znaczenia pozostaje także arteria, którą zdecydował się poruszać sprawca. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż Z. P. został ujawniony na drodze krajowej nr (...). Nie ulega żadnym wątpliwości, iż poruszanie się przez nietrzeźwego kierowcy po tego rodzaju drodze stanowi odpowiednio wyższe zagrożenie dla dobra prawnego niż jazda w stanie nietrzeźwości po drodze gminnej czy gruntowej. Sąd zwrócił także uwagę, iż Z. P. poruszał się samochodem niedopuszczonym do ruchu. Jednocześnie w ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości był intensyfikowany poprzez zamiar i stan świadomości sprawcy. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż oskarżony miał świadomość tego, że dnia poprzedniego nadużył alkoholu, co więcej należało zważyć, iż w świetle jego depozycji inkryminowanego dnia spożywał alkohol i pomimo tego zdecydował się wsiąść za kierownicę. Nadto brak było jakiegóż szczególnej motywacji sprawcy, która to usprawiedliwiłaby jego bezprawne działanie. Zatem Sąd Rejonowy stwierdził, iż zachowanie

oskarżonego było społecznie szkodliwe w sposób średni, co pozwalało na przyjęcie karygodności tego zachowania.

Sąd Rejonowy nie miał także żadnych wątpliwości, iż czyn Z. P. był zawiniony, a w przedmiotowej sprawie brak jest okoliczności limitujących stopień jego zawinienia w świetle normatywnej teorii winy statutowanej w art. 1 § 3 k.k. Wskazać bowiem należy, iż oskarżony jest osobą dorosłą, w pełni ukształtowaną społecznie, doskonale zdającą sobie sprawy nie tylko z bezprawności jazdy w stanie nietrzeźwości, lecz także obowiązującego go zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W tym zakresie należy również wskazać, iż brak jest żadnych okoliczności pozwalających na kwestionowanie poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu. Co więcej oskarżony z pewnością nie działał w stanie wyższej konieczności, czy innego rodzaju anormalnej sytuacji motywacyjnej, która to chociażby redukcjałaby poziom jego winy. W ocenie Sądu brak jest bowiem możliwości podzielenia argumentacji oskarżonego jakoby tego rodzaju

okoliczność stanowiła potrzeba wyjazdu w sprawach służbowych, w dzień przecież wolny od pracy, przy uwzględnieniu całości okoliczności sprawy, w tym możliwości korzystania z komunikacji zbiorowej czy zamówienia taksówki. Nadto wobec oskarżonego stosowano już środki reakcji karnej związane z prowadzeniem pojazdów w stanie nietrzeźwości, więc Z. P. powinien mieć szczególnie dobrze przyswojone zasady wiążące się z zachowaniem odpowiedniego stanu psychofizycznego w kontekście prowadzenia pojazdów mechanicznych. E. czyn Z. P. należy ocenić jako zawiniony i stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie brak jest okoliczności limitujących jego stopień zawinienia.

Tym samym Sąd w punkcie I wyroku uznał oskarżonego Z. P. za winnego występku z art. 178 § 4 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
Z. P.	kara roku ograniczenia wolności	I	Występek określony w art. 178a § 4 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Zważywszy na fakt, iż w momencie czynu obowiązywało

korzystniejsze brzmienie art. 37 a k.k. owo ustawowe zagrożenie należało rozszerzyć także na grzywnę oraz ograniczenie wolności. Tym samym zaktualizowała się dyrektywa statuowana przez art. 58 k.k., zgodnie z którą przy tego rodzaju ustawowym zagrożeniu kara pozbawienia wolności winna stanowić karę ultima ratio – stosowaną w ostateczności, kiedy żadne inne kary nie będą stanowić adekwatnej reakcji prawno karnej. Mając na uwadze powyższe stwierdzenie Sąd Rejonowy ocenił, iż wymierzenie Z. P. kary pozbawienia wolności byłoby orzeczeniem niewspółmiernie surowym. Należy bowiem zważyć, iż oskarżony jest osobą prawidłowo funkcjonującą w społeczeństwie – posiada on rodzinę, prowadzi działalność gospodarczą. Brak jest danych odnośnie popełnienia przez niego innych norm sankcjonowanych. Jednocześnie warto zwrócić uwagę, iż przypisany oskarżonemu występki stanowi jego dopiero drugie przestępstwo, co przy fakcie, iż oskarżony jest mężczyzną w średnim wieku, można domniemywać, iż nie jest on osobą bardzo zdeprawowaną. Do tego należy zwrócić uwagę, iż

przestępstwo przypisane oskarżonemu stanowi występki formalny, gdzie jedynie w sposób abstrakcyjny zagrożone było dobro prawne w postaci bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Tym samym Sąd Rejonowy stwierdził, iż wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności byłoby orzeczeniem nieadekwatnym w stosunku do osoby jego sprawcy. Należy bowiem pamiętać, iż prawo karne w zakresie wymiaru kary nie powinno mieć na względzie jedynie okoliczności przedmiotowych czynu przestępnego, a także właściwości i warunki osobiste sprawcy, co wprost wysłowione zostało w art. 53 k.k. Jednocześnie stopień społecznej szkodliwości tego zachowania nie był aż tak wysoki aby tylko kara pozbawienia wolności mogła zrealizować retributywną funkcję prawa karna i względ na potrzebę oddziaływania na świadomość prawną społeczeństwa. Tym samym Sąd stanął przed wyborem jednej z dwóch nieizolacyjnych kar przewidzianych przez polskiego ustawodawcę tj. grzywny oraz kary ograniczenia wolności. W tym względzie Sąd zwrócił uwagę, iż grzywna powszechnie uważana jest za najłagodniejszy rodzaj kary przewidzianej w art.

32 k.k. Jednocześnie nie można stracić z pola widzenia faktu, że Z. P. był już uprzednio ukarany właśnie poprzez obowiązek uiszczenia grzywny za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. Jak pokazuje historia, zastosowanie tego rodzaju oddziaływania nie pozwoliło na trwałą zmianę postawy oskarżonego względem przestrzegania zakazu prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę także na fakt, iż Z. P. prowadził pojazd mechaniczny „bardzo głębokiej nietrzeźwości. Okoliczność ta bez wątplenia musiała znaleźć swoje odzwierciedlenie w wyborze rodzaju kary. Co więcej w świetle obligatoryjnego środka karnego w postaci świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz obowiązków ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu niezasadnym byłoby nałożenie na oskarżonego kolejnego finansowego obciążenia. Tym samym Sąd Rejonowy zdecydował wymierzyć oskarżonemu karę ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w

stosunku miesięcznym. Sąd decydując się na ten rodzaj wykonania kary ograniczenia wolności, miał na względzie fakt, iż Z. P. prowadzi własną jednoosobową działalność gospodarczą, zatem nie pozostaje on na stosunku pracy, umożliwiającym mu strącenie odpowiedniej części wynagrodzenia. Jednocześnie jest on osobą w sile wieku, zdrową fizycznie, zdolną do wykonywania prostych prac fizycznych. Tym samym nic nie stoi na przeszkodzie aby oskarżony tego rodzaju prace wykonywał. Oczywiście przedmiotowa kara będzie niosła ze sobą pewne dolegliwości dla oskarżonego. Niemniej jednak takie są naturalne konsekwencje wejścia na drogę przestępstwa, co oskarżony uczynił w sposób umyślny. Dodatkowo brak jest wskazań aby dolegliwości związane z wykonywaniem tego rodzaju pracy, w ponad przeciętny sposób wykraczały poza typowe konsekwencje związane z odbywaniem kary ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy. Natomiast odnosząc się do wymiaru tej kary tj. okresu roku, należało mieć na względzie, iż czyn oskarżonego stanowił swoistą recydywę kryminologiczną, co musi wiązać się z odpowiednio surowszym

			<p>potraktowaniem przez wymiar sprawiedliwości. Nadto Sąd zwrócił uwagę, iż kara musi też stanowić pewien przykład nieopłacalności tego rodzaju zachowań. Trzeba mieć na względzie, że wymiar kary oskarżonemu kary łagodniejszej byłoby nieadekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego Z. P.. Jednocześnie w przedmiotowej sprawie brak jest okoliczności limitujących jego winę. Dalej konieczne jest stwierdzenie, iż rok ograniczenia wolności to i tak zaledwie połowa ustawowego zagrożenia związanego z tym rodzajem kary. Konkludując wymiar kary roku ograniczenia wolności jawi się jako adekwatny sposób reakcji karnej na tego rodzaju przestępstwo</p>
Z. P.	II Środki probacyjne związane z wykonaniem kary ograniczenia wolności		<p>Jednocześnie z uwagi na fakt, iż było to już drugie przestępstwo oskarżonego Z. P. związane bezpośrednio ze spożywaniem przez niego alkoholu Sąd Rejonowy uznał za stosowne orzeczenie quasi obowiązku probacyjnego związanego z wykonaniem kary ograniczenia wolności, polegającym na zobowiązaniu oskarżonego do powstrzymania się od spożywania alkoholu. W</p>

			<p>ocenie Sądu tego rodzaju oddziaływanie może w sposób skuteczny wpłynąć na resocjalizacyjny charakter wykonania kary ograniczenia wolności i jednocześnie zastosowanie się do tego zobowiązania w sposób skuteczny powstrzyma oskarżonego od powrotu na drogę przestępstwa.</p>
Z. P.	<p>III</p> <p>Środek karny dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych</p>		<p>W związku z przypisaniem oskarżonemu Z. P. występku z art. 178 a § 4 k.k. zaktualizowała się konieczność wyrzeczenia w przedmiocie obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W tym kontekście wypada zauważyć, iż podstawą orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych był art. 42 § 3 k.k. Zgodnie z tym przepisem orzeczenie tego zakazu dożywotnio jest obowiązkowe w przypadku tego rodzaju sprawcy jak Z. P., chyba że zachodzi wyjątkowy przypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. W tym miejscu wypada zauważyć, iż przedmiotowe zdanie jest jedynym zdaniem w polskim kodeksie karnym, gdzie ustawodawca posiłkuje się podwójnym wskazaniem warunkowości odstąpienia od tego rodzaju reakcji karnej. Ustawodawca w tym zakresie posłużył</p>

się koniunkcją, ergo ów wyjątkowy przypadek musi wynikać ze szczególnych okoliczności. W doktrynie prawa karnego wskazuje się, iż tego rodzaju odstępstwo może być zastosowane w przypadku gdy z uwagi na szczególne cechy sprawcy orzeczenie tego zakazu jawi się jako niehumanitarne tj. naruszające art. 3 k.k. Nadto przyjmuje się, iż możliwość zastosowania tego dobrodziejstwa zaistnieje także gdy sprawca jedynie nieznacznie przekroczył próg nietrzeźwości czy też poruszał się boczną drogą w sposób nie stanowiący zagrożenia dla innych uczestników ruchu. Sąd Rejonowy wziął to wszystko pod uwagę i stwierdził, iż na gruncie tego kazusu brak jest jakichkolwiek podstaw do odstępstwa od dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę, iż Z. P. jest 40 letnim mężczyzną, prowadzącym własną działalność gospodarczą w zakresie kamieniarstwa. Nie jest więc on kierowcą zawodowym, dla którego prawo jazdy jest jedynym źródłem utrzymania. Co więcej oskarżony posiada wykształcenie wyższe o profilu rachunkowości. Tym samym bezwątpienia może on świadczyć pracę

nie korzystając z prawa jazdy. Nadto wypada zauważyć, iż Z. P. ma zatrzymane prawo jazdy już od lipca 2018 roku i od tego czasu jego przedsiębiorstwo funkcjonuje bez wykonywania przez niego funkcji kierowcy. Oskarżony nie może więc argumentować, iż tego rodzaju zakaz pozbawi go jedyne źródła utrzymania. Nadto Sąd zauważył, iż oskarżony jest żonaty, z którego to związku posiada nastoletniego syna. Tym samym nie stoi na przeszkodzie aby obowiązki kierowcy wykonywała jego żona, natomiast syn może poruszać się do szkoły czy na zajęcia pozalekcyjne za pomocą komunikacji zbiorowej, co nie jest niczym nadzwyczajnym wśród jego rówieśników. Jednocześnie przeciwko zastosowaniu owego odstępstwa przemawiają okoliczności przedmiotowe czynu oskarżonego, gdzie Z. P. poruszał się mając prawie 2 promila alkoholu, co jest dawką wpływającą na zdolności psychofizyczne każdego nawet ponadprzeciętnie odpornego na alkohol człowieka. Co gorsza oskarżony w tym stanie poruszał się po drodze krajowej, będącej bardzo często uczęszczanym traktem komunikacyjnym. Nie

przemawiają do Sądu również podnoszone przez oskarżonego tłumaczenia odnośnie motywów jego poruszenia się inkryminowanego dnia, albowiem te tłumaczenia jak wskazano powyżej są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, a co więcej lektura akt poprzedniej sprawy oskarżonego wskazywała, iż również wtedy zasłaniał się on koniecznością wizyty u klienta i jak można mniemać ta sytuacja niczego oskarżonego nie nauczyła. W związku z powyższym na gruncie niniejszej sprawy brak jest jakichkolwiek przesłanek aby odstąpić od wymierzenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Sąd jednocześnie zwraca uwagę, iż oskarżony był podczas rozprawy w sposób wyraźny pouczony o możliwości składania wniosków dowodowych i pomimo tego oskarżony nie wyraził takiej inicjatywy. Tym samym przedmiotowe ustalenia faktyczne, będące podstawą orzeczenia o środku karnym zostały niejako zaakceptowane przez Z. P., który był pouczony o konsekwencjach zwlekania bądź zaniechania tego rodzaju inicjatywy dowodowej. Stąd też w punkcie III wyroku Sąd Rejonowy

			orzekł wobec oskarżonego Z. P. dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.
Z. P.	IV Środek karny świadczenie na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej		Natomiast w świetle jednoznacznej dyspozycji art. 43a § 2k.k. wobec przypisania oskarżonemu występku z art. 178a § 4 k.k. konieczne było orzeczenie środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10000 złotych. W okolicznościach przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy mając na względzie całość reakcji karnej przewidzianej uzasadnianym wyrokiem stwierdził, iż brak jest potrzeby odejścia od ustawowego minimum tego świadczenia, którego obowiązek zapłaty i tak będzie stanowić istotną dolegliwość dla oskarżonego Z. P., nawet mając na względzie jego nie najmniejsze dochody oraz zebrany dotychczas majątek. Zatem w punkcie IV wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10000 złotych.

<p>Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż czyn oskarżonego został popełniony przed 24 czerwca 2020 roku, a więc przed nowelizacją kodeksu karnego, w tym zastosowanego w tej sprawie art. 37 a k.k. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż ówczesne brzmienie art. 37a k.k. było korzystniejsze dla oskarżonego albowiem pozwalało na orzeczenie grzywny poniżej 100 stawek dziennych czy kary ograniczenia wolności poniżej 3 miesięcy. Tym samym zasadne było skorzystanie z</p>			

<p>dyspozycji art. 4 § 1 k.k. i zastosowanie ustawy obowiązującej w chwili czynu, która to była względniejsza dla sprawcy. Natomiast aby zachować tożsamość stanu prawnego dotyczącego wszystkich środków reakcji karnej wymierzonych w tym wyroku, Sad podał w podstawie prawnej art. 4 § 1 k.k. odnośnie wszystkich orzeczeń o prawno materialnym charakterze, natomiast datę ustawy względniejszej podał jedynie przy art. 37 a k.k. albowiem to tam zaszła relewantna dla oskarżonego zmiana stanu prawnego.</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>V</p>	<p>Orzekając w przedmiocie kosztów procesu Sąd Rejonowy nie znalazł powodów do odejścia od naczelnej zasady rozliczania kosztów sądowych, jaką jest artykułowana w art. 627 k.p.k. zasada odpowiedzialności za wynik procesu. W przedmiotowej sprawie nie zaktualizowały się przesłanki natury majątkowej, które z uwagi na sytuację materialną Z. P. nakazywałyby odstąpić od obciążenia go nie wysokimi przecież</p>	

kosztami. Nadto z uwagi na swoistą recydywę oskarżony Z. P. nie zasługiwał także na zwolnienie z kosztów sądowych z uwagi na względy słuszności. Natomiast sama wysokość owych kosztów wynika wprost z dyspozycji ustawy o opłatach w sprawach karnych i stanowi odzwierciedlenie wymierzonej oskarżonemu kary, a poniesione przez Skarb Państwa wydatki dotyczą ryczałtu za doręczenia i pobranie karty karnej.

Podpis